

miče in vabi v svoje zelene gaje. Kdor obiše Dubrovnik, naj ne zabi tega koščeka zemlje, ki se je menda od paradiza odtrgal in semkaj pripeljal.

Ker se mi je povedalo, da treba pri mestnem uradu dovoljenja prositi za obisk otočiča, hitim v vtorek popoldne tje, a tukaj mi reko, da se moram oglasiti pri marini; pa marinerji me hote nazaj poslati na magistrat, vendar mesto tje, podam se ravnim potom k luki sv. Ivana, kder me takoj ogovori starikast mož rekoč, želišli brate na Lakromo? Dakako. Onda pa stopi sem le v ladjico in mirno sedi.

Hotel bi prijatelj! odvrnem, a tvoja majhna barkica in ta veter na morji, mi ne ugajata. Sedi sem, drugo pa meni prepusti, rekel je na to dedec tako zaupljivo in neustrašeno, kakor bi imel oblast, morju in vetrovom zapovedati. Veslaril je res vrlo dobro, in v pol uri sva se prizibala do čednega nasipa, ki sprejema potnike iz čolnov na suho.

Med vožjo mi je poštenu brodar marsičesa zaupal iz svojega mornaskega življenja. Dokler je še bil mlaji, obiskoval je na ladjah-jadralkah in parnicah daljne, tuje dežele p. Azijo, Afriko in Ameriko.

Pa odkar se je pred 20 leti v Črnem morji razbila ladja, da so vsi tovariši utonili in je dobri Bog le njega rešil, da se pokori za svoje težke grehe, popustil je nevarno življenje, ter si kupil ta le čolnič, da ribari in prevožava ljudi za pičel dar. Ko deseževa obrežje, ostané on v čolnu, ki mu je hiša in delevnica, da si zakrpa hlače, pošije jadra in zaplete mreže, jaz pak stopim po Lakromi, ki je bila lepa, kakor bi bila ravnokar iz morja pririla.

Lokrum, vedno zeleni otočič, je bil lastnima nadvojvode Maksa, prenesrečnega cesarja Mehikanskega. Rad je semkaj zahajal, da se odtegne posvetnemu hrupu in trušu. Duhovit, kakor je bil, in vnet za vse lepo, zložil je več mičnih pesem, a naj lepše so, pravijo, one, v kterih opeva svoj Lokrum.

Oktobra 1. 1878 je kupil princ Rudolf ta dragoceni biser Adrijanskega morja. Na severni strani najdeš trdnjavo ali fortezzo „Lakromo“, na južno-izhodni pa dolgo palačo v sredi eve-točih rož in zelenih dreves.

Čuvar mi je razkazal notranje prostore, ki so še vsi tako vredjeni, kakor so bili za časa, ko sta ondi bivala v sladki sreči nadvojvoda Maks in jegova supruga Šarlota. Ko me je zvesti strežaj pripeljal do okna, skozi katero je najlepši razgled po divnem otoku in na nedozirno Adrijo, in pri katerem je jegov svitli gospod naj rajši počival, prikradla se mu je debela solza v oko in je kanila čez blede-žalostni obraz na mehka tla. Veseli in zajedno bridki spomini so prevladali sicer krepkega možaka.

(Konec prih.)

Smešnica 41. Drzen komijček sreča kmetico, ki mleko v mesto nese, in jo pozdravi: dobro jutro, oslovska mati! Kmetica se mu pa odreže: Bog daj, moj sinko!

Razne stvari.

(Svitli cesar) so požarne straži v Brezicah darovali 100 fl.

(Za Tirolsko in Koroško) je darovala cesarica 2000 fl.; štajerska hranilnica 10.000 fl. in mesto Maribor 300 fl.

(Služba notarja) v Šoštanji je zopet razpisana. Notar mora vedeti dobro slovenski, govoriti in pisati.

(Oropal) na stezi iz Laškega v Podvrh je viničar Fr. Pajk fanta Razboršekovega, ko je po tabak hodil. Vzel mu je 45 fl. Roparja imajo uže pod ključem.

(Ubil) je v Podvincih pri Ptuji hlapec svojega gospodarja Vojska.

(Nesreče.) V Kuharovicah je na komni zgorela 4letna deklica Grličina, v Makolah je pogorel Štefan Vozička; v Ljubni je 6leten deček v vodo pal in utonil.

(Morivec Schönwetterjeve rodbine) v Samarkovi bil je Ludvik Havranek, tisti nesrečnik, ki je lani v Senarskem svojo mater zaklal, a zavoljo blaznosti bil v norišnici v Feldhofu pri Gradci zaprt. Tukaj je všel in se maščeval nad Schönwetterjem, ker je l. 1869 tega žena neko posestvo dobila, katero je on hotel podedovati. Havranek je 39 let star. Bil je ženijski vojak. Na prvi hip ni videti, da bi norljav bil. Lasi ima rujave in kratko pristrižene.

(V Lobnico) je prišel izpuščeni kaznovanec Jakob Eisenhut, se delal kakor da bi davkovski „eksekutor“ bil in je pri nekaterih kmetih pobral 150 gold. Goljuša so zopet zaprli.

(V Stonjskem) pri sv. Marku je umrla tudi dekla Apolonija Janžekovič, ker je strupene gobe jedla.

(„Celjanka“) je opsovala velezaslužnega kaplana č. g. Jož. Žičkarja, ki je prisiljen bil svojo čast sodnijski braniti. Sicer pa je grdo in sramotno za vsakega mešnika, kateri je v tem freimaurerskem lističi — pohvaljen!

(Nemčurska jeza) v Ormoži je djala dopisnico na pošto, naj bi se odpravila č. g. župnik Sporn in g. dr. Geršak, notar, če ne, bode mesto vžgano. Sodnija išče pisatelja nemčurja.

(Novi slovenski regiment štev. 87.) bode v Celji sestavljen, štab vendar pride v Gradec in obrist mu je H. Scheuch.

(Novo rojeno dete) nekam zapravila je mlinarica Kokol v Ormoži pa pri sodnji neče ničesar obstati,

(Obsojeni so bili v Celji:) Janez Hudales na 6 let, Andrej Kanduzer na 1 leto, Franz Reibenschuh in Jurij Lunežnik na 9 mesecev v težko ječo.

(Novi ravnatelj) v Slatini dobi 3000 goldinarjev plače iz deželne blagajnice. Deželni odbor je mastno službo dal iz Pruskega k nam prišedšemu Gentebrücku. Čudno, izmed Štajercev, domačinov ni našel niti enega, ki bi teh 3000 goldinarjev vreden bil, ne med Nemci pa ne Slovenci.

(Lepo žrebe) je tat ukradel Senekoviču v Blanzevci in prodal na Hrvatskem. Tatovi je ime: Garibaldi.

(Dijaškemu semenišču) v Mariboru je sporočila pokojna Ana Nedog iz Cogotincev 40 fl.

(Grižo) imajo v Blanci, Reichenburgu in Brežicah pa zdravnikov pogrešajo.

(V Kumnu) v puščavi je 18letna deklica P. Kermanova v ribnik podla in se vtopila.

(Šolo) pri sv. Juriji na Pesnici so spremenili v dvorazredno.

(Spremebe pri učiteljih.) G. Franc Vrečko je postal nadučitelj pri sv. Ilji pri Slov. Gradci, Martin Logar učitelj pri sv. Lenartu nad Laškim, Franciška Reierschütz podučiteljica v Loki.

(Srenji) sv. Jakob v Slov. goricah in Osek smete mejo prestaviti.

(V Istri) poplavila je v Rovigno povodanj 77000 hektar, kder živi 90 000 ljudi.

(V Šmariji) je Janez Lupša koruzo vesil pa s stola pal in vrat prelomil, da je bil takoj mrtev.

(Mariborska hranilnica) dobila je nove odbornike. Ti so gg. Bitterl, Bankalari, dr. Duhač, Fluher, Geuppert, Girstmayr star., Fontana, Hartmann, Herzog, Kriehuber, dr. Lorber, Leidl, Marko, dr. Reiser, Schmidl, Stampfl, Stark, baron Rast, plem. Schmid, dr. Schmiderer, Tombasko.

(V Pekersko šolo) nemčevalnico hodi baje samo 17 učencev, zvečinoma takih ubogih staršev, ki so prisiljeni. Šola ima slabega učitelja, je samo enorazredna, krščanski nauk se bode težko učil, ako bode se tako nemčurilo, kakor v Radvanji, kder otroci slovenski brati ne znajo. Zato je najbolje, da vsak neodvisen Pekerčan deco v dobro žrazredno šolo Lembaško pošilja. Tukaj bodo tudi leži z drugimi otroci vred sv. spoved opravljali. Na nemčursko žvekanje v Mariboržanki pametnjakom ni treba odgovarjati.

Loterijne tševilke:

V Gradci 7. oktobra 1882: 7, 79, 16, 29, 10.
Na Dunaji " " 62, 13, 63, 48, 32.

Prihoduje srečkanje: 21. oktobra 1882.

Ponudba.

Mlada zakonska želita na dobrem prostoru dobiti krčmo v najem. Ponudbe se pošiljajo pod adreso: W. G. I. Poste restante St. Leonhard in Windisch-Bücheln.

OGLAS.

Prostovoljno se prodaja v slovečem Šoštanjanskem trgu v krasni Šaleški dolini na obstoječem Pačkem potoku stoječi **mlin** s petimi tečaji, njivami, travnikom in gojzdi, proti jako ugodnim pogojem. — Več pri lastniku Matiji Jeraji po domače Prazniku v Nizki vasi pošta Mozirje in iz priljudnosti pri gospodu Anton Goričarji v Mozirji.

3-3

Naznanilo.

V založbi K. Tandlerja v Gradci (Franzensplatz) je izišla:

„Vrtnica“

Mazurka za glasovir, zložil Fran Jurkovič.

☛ Cena 50 nov. ☛

Na prodaj jo imajo: Giontini v Ljubljani, Tandler v Rudolfovem, Drexl v Celju, Leyrer v Mariboru, Blanke v Ptuj, Flois v Radgoni, Kaunker v Celoveci i. d.

1-3

Divje kostanje

4-5

kupujeta vsake mere trgovca

Matič in Pliker v Celji

v železniškeje ulici številka 67.

Hiša na prodaj.

Blizu fabrike predivnice v št. Pavlu pri Priboldu je na prodaj hiša v dobrem stanu, ki je pripravna za vsako trgovino, za krčmarja. Doda se obrtniška pravica za krčmarenje, dalje dve njivi, nov kozolec. Kdor želi kupiti, temu pové več Pavel Jager v št. Pavlu pri Priboldu, pošta: Pragwald.